

נבו הוצאה לאור

בתי המשפט

פח 001127/05

בית משפט מחוזי באר-שבע

תאריך:

בפני: הרכב: כב' השופטת ר. אבידע
 כב' השופטת ח. סלוטקי
 כב' השופט א. יעקב

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

דהן אשר

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה – עו"ד פרולה יגאל
 הנאשם ובא כוחו – עו"ד צבי נח

פרוטוקול**עו"ד נח:**

אני מבקש הדיון יהיה בדלתיים סגורות, גם כדי להגן על המתלוננות. אני מבקש זאת מכוח סמכותו הטבועה של בית המשפט, בגין הנסיבות המיוחדות של הנאשם, גילו, מצבו והנזק שיכול להיגרם לו ולמי שקשורים לו. התיקון בחוק מהווה תפיסה שרצתה להרחיב את פומביות הדיון מצד אחד ומצד שני להגן גם על עניינו של נאשם, במקרים מיוחדים.

עו"ד פרולה:

עם כל הכבוד לחברי, זה איננו המקרה המיוחד בו צריך להגן על הנאשם. הסעיף עוסק יותר בהגנה על המתלוננת וגם הפסיקה וגם ביהמ"ש נוהגים להגן על מתלוננות על מנת לשמור על חיייהן הפרטיים. לכן, מבוקש לדחות את בקשת חברי לקיום הדיון בדלתיים סגורות.

החלטה

הכלל הוא כי הדיון מתקיים באופן פומבי ולא מצאנו כי יש בנסיבות כדי להצדיק חריגה מהכלל.

לכן, הבקשה לקיים את הדיון בדלתיים סגורות – נדחת.

ניתנה היום כ"ה באייר, תשס"ו (23 במאי 2006) במעמד הצדדים.

א. יעקב - שופט

ח. סלוטקי – שופטת

ר. אבידע – אב"ד

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו ביצוע עבירה של אינוס, שתי עבירות של מעשה מגונה, עבירה אחת של מעשה סדום ושתי עבירות של הדחה בחקירה.

בעלי הדין הגיעו להסדר טיעון ובמסגרתו תוקן כתב האישום כך שיוחס לנאשם ביצוע עבירה של אינוס ושתי עבירות של מעשה מגונה.

במסגרת הסדר הטיעון הודה הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן ועל פי הודאתו זו, הורשע בביצוע אותן עבירות.

הנאשם, בן 59 שנים, עבד בבית-הכנסת "נתיב היושר" וכן הועסק כיו"ר אגף הרווחה לצורכי דת בהסתדרות העובדים במרחב הנגב.

אדם בשם שלומי טמסוט הכיר את הנאשם מבית-הכנסת והציע למתלוננת הראשונה, שהיא קטינה, לעבוד בניקיון ובגיהוץ אצל הנאשם, בביתו ובבית-הכנסת שלו. המתלוננת הסכימה לכך.

ביום 14.11.05 הביא שלומי טמסוט את המתלוננת הראשונה לדירתו של הנאשם, ושם סוכמו ביניהם תנאי העסקתה.

לאחר שאותו שלומי עזב את הדירה, ניגש הנאשם למתלוננת הראשונה, הציג את עצמו כרב וכמי שמבין באסטרולוגיה והציע למתלוננת לבדוק אותה על מנת שהיא תדע אם מישהו עשה לה עין רעה.

הנאשם ביקש מהמתלוננת הראשונה להוריד את כל תכשיטיה ובגדיה ונתן לה חלוק. המתלוננת עשתה כדברי הנאשם, ולבשה את החלוק. הנאשם ביקש ממנה לשכב במיטה, על בטנה, והמתלוננת צייתה. הנאשם מרח קרם על רגליה של המתלוננת הראשונה ומישש את רגליה וירכיה. הנאשם הפשיל את החלוק עד שישבנה של המתלוננת נחשף. בשלב זה אמרה המתלוננת שאיננה מעוניינת להמשיך בבדיקה, אך הנאשם אמר לה שהוא מחפש את "הנקודה" שלה והמתלוננת הסכימה לכך. הנאשם החל לעסות את ישבנה של המתלוננת ואת אזור איבר מינה. הנאשם אמר למתלוננת שנראה לו ש"הנקודה" נמצאת בפי הטבעת שלה. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק את מעשיו, אך הנאשם התעלם מדבריה ונגע בפי הטבעת שלה מבחוץ ומישש אותו. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק ואף טענה שהוא גורם לה לכאבים. הנאשם המשיך במעשיו עוד זמן קצר וחדל ממעשיו.

ארבעה ימים לאחר מכן הגיעה המתלוננת הראשונה, בחברת המתלוננת השניה, שאף היא קטינה, לבית-הכנסת ושם פגשו את הנאשם.

המתלוננת השניה סיפרה לנאשם שיש לה שני אחים נכים והנאשם הציע לה לעשות בדיקה והזמינה לביתו.

שלושה ימים לאחר מכן התקשרה המתלוננת השניה לנאשם והם קבעו פגישה ליום המחרת. המתלוננת השניה הגיעה לדירה, הנאשם נשק לה, הציג עצמו בפניה כרב וביקש ממנה לפשוט את בגדיה לצורך בדיקה. הנאשם מסר לה חלוק והמתלוננת פשטה את בגדיה, אולם הותירה תחתונים וגרביים. הנאשם דרש ממנה להוריד גם אותם, וכך עשתה

המתלוננת.

הנאשם הושיב את המתלוננת השניה על ברכיו וליטף ומישש את ידיה ואת פניה ועיסה את כתפיה. לאחר מכן לקח אותה הנאשם לחדר השינה, השכיבה על המיטה על בטנה, והתיישב לצדה. הנאשם ליטף את רגליה של המתלוננת השניה ועיסה אותן בקרם, תוך שהוא נוגע בירכיה ובישבנה. בשלב זה אמרה המתלוננת השניה לנאשם שהיא צריכה ללכת לשיעור, אולם הנאשם אמר שיסיים בקרוב ולא הפסיק את מעשיו. הנאשם דרש מהמתלוננת השניה להתהפך ולשכב על גבה ולפסק את רגליה, והמתלוננת עשתה כן. הנאשם עיסה את רגליה של המתלוננת השניה ומישש את איבר מינה והחדיר אצבעות לתוך איבר מינה של המתלוננת השניה והכאיב לה.

לאחר מכן ביקש הנאשם מהמתלוננת השניה שתשב על ברכיו ואזי נשק לה על פיה וביקש ממנה שתנשק את איבר מינו, אותו חשף בפניה. המתלוננת סרבה ואמרה שהיא צריכה ללכת ואז כעס עליה הנאשם ואמר לה שלא תאכזב אותו. הנאשם דרש מהמתלוננת שתשכב שוב על בטנה, המתלוננת סרבה, אולם הנאשם שב והפחיד אותה ועקב כך הסכימה המתלוננת לשכב על בטנה. הנאשם נשכב על המתלוננת ושפשף את איבר מינו בישבנה של המתלוננת, עד שהגיע לסיפוק מיני.

כאמור, הנאשם הודה בביצוע כל המעשים האמורים לעיל והורשע, כפי שפורט לעיל.

ב"כ המאשימה, בטיעונו לעונש, ציין כי יש לראות בחומרה את ביצוע העבירות בשל ניצול תמימותן של המתלוננות הקטינות וביקש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה ארוכה, מאסר על תנאי וקנס כספי.

בא כוחו של הנאשם ציין מיד בפתח דבריו, כי אינו מקל ראש בעבירות אשר בוצעו, אך טען כי העבירות הללו אינן נמצאות בדרגת חומרה גבוהה ביחס לעבירות מאותו סוג.

עוד ציין הסנגור, כי מדובר באדם נורמטיבי והגיש חוות דעת של פסיכולוג ומכתבי המלצה.

ממכתבי ההמלצה עולה כי מדובר באדם נורמטיבי, שפעל רבות למען הקהילה בתפקידיו השונים ומחוות הדעת הפסיכולוגית עולה, כי מדובר בכשל רגעי אשר אינו מאפיין את התנהגותו של הנאשם לאורך חייו והסבירות שיחזור לסורו נמוכה ביותר.

עוד מצוין בחוות הדעת, כי הנאשם נמצא במשבר דיכאוני קשה וכי הוא מלא רגשות אשם הנובעים גם ממערכת הערכים הדתיים שלו והוא חש שעולמו חרב עליו וכל מה שהשיג במשך השנים – ירד לטמיון. הוא יודע שמעמדו בחברה בכלל ובחברה הדתית הסובבת אותו בפרט, נפגע בצורה קריטית, וכך גם מעמדו בעיני ילדיו וגרושתו.

לטענת הסנגור, הנזק אשר נגרם למתלוננות אינו מן החמורים.

יש לציין, כי המתלוננות לא הסכימו לתסקיר נפגע.

בנוסף ציין הסנגור, כי הנאשם הודה ובהודאתו זו חסך זמן ניכר לבית-המשפט ולתביעה וכן נחסכה מן המתלוננות החוויה הלא נעימה, של מתן עדות בבית-המשפט.

עוד ציין הסנגור, כי הנאשם חולה סכרת וסובל מלחץ דם גבוה וכי נקבעו לו 12% נכות אורטופדית ו-22% נכות בשמיעה עקב תאונת דרכים שעבר.

כמו כן הגיש הסנגור אסופת פסיקה וביקש למקם את מעשיו של הנאשם במסגרת מדרג הענישה במקום המתאים להם, לפי הפרמטרים של אלימות וכפיה והנזק שנגרם לקורבנות. לדעתו, מדובר במדרג הנמוך ביותר.

הסנגור הגיש לעיוננו, בין השאר, את ע"פ 6422/05, אשר פורסם בתק-על 2006(1), 3057. שם דובר באדם אשר הורשע בביצוע שתי עבירות אינוס ומעשה מגונה בנסיבות אינוס. עקב כך נדון הנאשם לארבע שנות מאסר בפועל, שנתיים מאסר מותנה והופעל מאסר מותנה בן 8 חודשים, במצטבר. גם שם דובר באדם שהציג עצמו כמיסטיקן, הציע טיפול למתלוננת וביצע בה את זממו בלא שהכה אותה.

בית-המשפט העליון אישר את ההרשעה ואת העונש, תוך שהוא מציין כי בית-המשפט המחוזי נהג במערער במתינות רבה והעונש שהשית עליו אף סוטה במידת מה מרמת הענישה הנוהגת.

עוד הפנה אותנו הסנגור ל-ע"פ 6311/04, שהוא ערעור על פסק-דין של בית-משפט זה, במסגרתו הורשע הנאשם בשלוש עבירות של מעשה מגונה ובשתי עבירות של אינוס והושת עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בית-המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש על ידי הנאשם וציין כי לא מצא להקל בעונשו מכיוון שבית-המשפט המחוזי התחשב בחלופי הזמן הרב מאז ביצוע העבירות ועד ליום גזר-הדין (4 שנים).

באותו אירוע דובר בנאשם אשר היה נהג מונית והסיע את המתלוננת לביתה. בעת עצירת המונית לפני הרמזורים, ביצע בה הנאשם מעשים מגונים, משך את מכנסיה ותחתונה ושפף את איבר מינה בידו. בהמשך הנסיעה עצר את המונית במקום חשוך והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה וביקש מהמתלוננת לגעת באיבר מינו. משסרבה, החדיר את אצבעו פעם נוספת לאיבר מינה. המתלוננת הפצירה בו שיסיעה לביתה ובהגיעו בסמוך לביתה, שב הנאשם והחדיר פעם נוספת שתי אצבעות לאיבר מינה.

בנוסף, הופנינו לפסקי-דין נוספים, אשר הנסיבות בהן בוצעו העבירות שם אינן דומות למקרה שבפנינו.

אנו סבורים כי מעשיו של הנאשם הינם חמורים ביותר.

ב-ע"פ 6422/05 הנ"ל, מדובר היה בעובדות הדומות לעובדות בהן הודה הנאשם כאן והעונש שנגזר שם על הנאשם, ארבע שנות מאסר בפועל, נראה לבית-המשפט העליון מתון, עד כדי סטיה מרמת הענישה הנוהגת.

אין אנו סבורים שיש לחזור על סטיה זו, ככל שהדברים אמורים בנאשם הנדון בתיק זה.

ב-ע"פ 6311/04 הנ"ל, הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 30 חודש, אך שם דובר באירוע שהתרחש ארבע שנים לפני מתן גזר-הדין, ויש משמעות לחלופי הזמן.

מעבר לכך, באירוע שנדון ב-ע"פ 6311/04, לא דובר במצגי שווא שהציג הנאשם כנגד המתלוננת, וזאת להבדיל מהמקרה הנדון בפנינו ומהמקרה שנדון ב-ע"פ 6422/05 הנ"ל.

לכן, אנו סבורים שלא ניתן לגזור מידה שווה על הנאשם בתיק זה לאור מה שנפסק בשני פסקי-הדין האמורים לעיל.

הנאשם שבפנינו ניצל את תמימותן של המתלוננות ואת גילן הצעיר (16 ו-17 שנים) וכן הונה אותן לחשוב שהוא רב ואסטרולוג וביכולתו לסייע להן. המתלוננות האמינו לו והסכימו לקבל את שירותיו.

מדובר במתלוננות רכות בשנים, אשר האירועים שעברו, כמתואר בכתב האישום המתוקן, יותירו בהן את רישומם לכל חייהן.

אין בלבנו ספק שהמתלוננות חשות מושפלות, מנוצלות ומרומות, כאשר תחושות אלה מתווספות לעובדה שהנאשם חילל ברגל גסה את כבודן ופגע בהן בצורה קשה.

אנו סבורים כי מעשיו של הנאשם אינם נמצאים בתחתית סולם החומרה, כפי שניסה הסנגור להראות, אלא במקום גבוה יותר, אך בוודאי שלא ניתן לומר שמעשיו אלה של הנאשם הם מן החמורים בהם נתקלו בתי המשפט.

כאשר אנו באים לגזור את הדין, יש לשקול גם את הנסיבות המקלות עם הנאשם.

יש לקחת בחשבון את גילו המבוגר יחסית, 59 שנים, את העובדה שהוא חסר עבר פלילי משמעותי, את העובדה שהוא תרם וסייע לחברה, כפי שפורט במכתבי ההמלצה, את החרטה הכנה שהביע הנאשם, הן בפנינו והן בפני הפסיכולוג שחוות-דעתו הוגשה וכן, את העובדה שהנאשם הודה, ללא צורך בשמיעת ראיות.

לאחר ששקלנו את כל השיקולים, הן לחומרא והן לקולא, הננו גוזרים על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים, כאשר מתקופה זו תנוכה תקופת מעצרו של הנאשם – מיום 08.12.05 ועד היום.

2. מאסר לתקופה של שנתיים, וזאת על תנאי, שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו לא יבצע הנאשם כל עבירת פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום כ"ה באייר, תשס"ו (23 במאי 2006) במעמד הצדדים.

א. יעקב – שופט

ח. סלוטקי – שופטת

ר. אבידע – שופטת

עו"ד נח:

אתמול נפטרה אמו של הנאשם והיום בשעה 16:00 תתקיים ההלוויה בירושלים. אנו מבקשים לעכב את ביצוע גזר הדין על מנת לאפשר לנאשם להשתתף בהלוויה ולחזור לאחר ההלוויה לריצוי עונשו. לשם כך, נבקש לשחרר את הנאשם בערבות ילדיו – דהן שלומי וענבל ארנון וכן בערבותו של מר שדה עוזי, שהוא מנהל כח אדם ונכסים בהסתדרות הכללית, מחוז הנגב. גייסנו אף סכום לצורך הפקדה כספית בסך של 10,000 ₪. שני הילדים של הנאשם יהיו צמודים אליו.

עו"ד פרולה:

אני מסכים.

החלטה

1. על מנת לאפשר לנאשם להשתתף בהלווית אמו, העומדת להתקיים היום בשעה 16:00 בירושלים, הננו מעכבים את

ביצוע גזר-הדין עד להיום בשעה 21:00.

2. הנאשם ישוחרר בערבות עצמית וערבותם של שלומי דהן, ענבל ארנון ועוזי שדה, כאשר כל אחת ואחת מהערבויות היא בגובה של 80,000 ₪ וכן בהפקדה כספית בגובה של 10,000 ₪. ערבויות אלה וההפקדה הכספית נועדו להבטיח את תנאי השחרור בערובה, אשר אלה הם:

א. הנאשם ישהה מרגע שחרורו ועד שובו למאסר היום בשעה 21:00 צמוד לשני ילדיו, שלומי דהן וענבל ארנון.

ב. הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר היום בשעה 21:00 בבית הסוהר אוהלי קידר.

ג. היה ומסיבה כלשהי לא יקלט הנאשם בבית הסוהר אוהלי קידר היום בשעה 21:00, על הנאשם והערבים, שלומי דהן וענבל ארנון, להתייצב בשעה 22:00 בתחנת המשטרה בבאר-שבע, על מנת שהנאשם יאסר לשם ריצוי עונשו.

3. בשל הדחיפות, שלטונות המעצר ישחררו את הנאשם מבית המשפט, לאחר שתנאי השחרור בערובה יקוימו.

ניתנה היום כ"ה באייר, תשס"ו (23 במאי 2006) במעמד הצדדים.

הרכב ר. אבידע 54678313-1127/05

א. יעקב - שופט

ח. סלוטקי – שופטת

ר. אבידע – אב"ד

055 דנה ארוש 001127/05

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

נבו הוצאה לאור